

Redactare: Cristina Ispas
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrații copertă: Ruxandra Luchian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEACĂR, DIANA

El era frumos, eu eram iritată: roman / Diana Geacăr. – Pitești:

Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3630-0

821.135.1

Diana Geacăr

El era frumos, eu eram iritată

roman

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Editura Paralela 45

11 OCTOMBRIE 2001

Aș fi vrut să fiu bărbat. În vise sunt, cel puțin. Dar cred că mi-ar lipsi jocul seducției.

Relația mea cu Sweet Boy e o provocare, chiar dacă nu mi-am dat seama până acum. E ceva nou, și mie întotdeauna mi-a plăcut improvizibilul, întotdeauna m-a atras și m-a fascinat. Oricum, este tot ce mi-am dorit, ce-am visat vreodată. Chiar dacă nu și-a petrecut viața printre cărți, ca mine, se poate numi un om deștept. Maturitatea lui mă fascinează, experiența lui de viață la fel. Aș vrea să mă iubească mult. Și totuși, dacă s-ar întâmpla asta, ar ajunge să mă plictisească. Întotdeauna m-a atras suferința, deși nu cred că am cunoscut-o în totalitate, nici măcar o mică parte. Mai mult mi-am construit-o. Cu excepția pierderii bunicii mele, pe care, probabil fără să-mi dau seama, o neg în continuare.

Maturizarea mea e pe cale să atingă punctul culminant, și multe întâmplări au ajutat-o. Am terminat *Memorii*, volumul 1, de M. Eliade. Mă atrage și mă fascinează acest om în totalitate. Aș vrea să-mi scriu și eu memoriile cândva.

12 OCTOMBRIE 2001

O întâmplare azi, la biblioteca liceului. Când am cerut *Romanul adolescentului miop*, o cucoană a început să zâmbească, privindu-mi mutra mirată, cu ochelari.

Ștorfy mă uimește. Atât de mult se poate schimba un om? Și-a cumpărat cărți de cinci milioane de lei! Apoi mi-a spus: „Decât să-mi cumpăr nu știu ce bustieră, mai bine dau banii pe cărți.“ Bărbatul a schimbat-o. Ba nu. A ajutat-o să-și descopere adevărata personalitate, a ajutat-o să se șlefuiască. Ba nu. Iubirea a schimbat-o.

Mi se pare chiar simpatică acum. Și nu e deloc proastă. De fapt, nici nu ar trebui să folosesc acest cuvânt. Nu i se potrivește. E mai mult „dezorientată“. Se mărită în ianuarie, când va împlini 18 ani. „Pentru prima dată știu ce vreau“, mi-a spus ea. Doamne ferește!

Poate fi un subiect destul de interesant. E atât de straniu să vezi atâta deznădejde într-un om, acceptarea inferiorității. Poate fi influențată foarte ușor. Câteodată am impresia că am totală putere asupra ei, și asta mă plictisește.

Ion: „Ești tare scârboasă, dar ești sexy.“

Nu mai știu de Sweet Boy de două zile. Ce-o fi făcut azi? Parcă avea examen. Am început să mă obișnuiesc cu el, și totuși pentru nimic în lume n-aș renunța la el. Este încă CEVA care mă atrage, dar nu pot să-mi dau seama exact ce e.

Nu mai pot să scriu. E un concert Voltaj în centru și trebuie să mă pregătesc de plecare.

I-am trimis scrisoare Joanei după o lună. Sper că nu-i supărată.

E 1 noaptea. Abia am venit de la concert. (A fost SUPER)

La întoarcere s-a întâmplat o chestie care (precis) nu va rămâne fără urmă. Am vrut să-i las un bilet lui Sweet Boy în ștergătoarea mașinii: „Mă gândesc la tine.“ Eram cât pe ce să fac asta, când am auzit o voce: „Ce faci acolo? De ce pui mâna? Idioato, ia mâna de-acolo!“ L-am luat repede și nu știam cum să mă ascund, ca să nu mă vadă. Era o femeie de la etajul 1 și avea vocea mamei lui Sweet Boy. Eh, asta e. Să vedem acum ce va urma.

Sweet Boy mi se pare extraordinar, dar nu pot să mai continui așa. Dacă la început mi s-a părut o provocare, acum deja e prea mult, nu găsesc cuvântul potrivit. Dacă mă mai caută (după ce-o să afle), cred că o să discut cu el serios. Mereu am căutat altceva, iar relația aceasta este precis *altceva*, dar nu suficient. Nu-i voi cere nimic, nu îi voi spune exact ce simt. Până la urmă, această întâmplare m-a pus pe gânduri, mi-a arătat exact cum stă situația. Și știu sigur că, dacă ar fi invers (adică să știe toată lumea despre noi), aș ajunge să mă plictisesc mult mai repede. Nu e vorba despre persoană, cred că niciodată n-a fost. Fiecare nou-venit reprezintă pentru mine o altă experiență, nu o altă cunoștință. Concluzia e că Sweet Boy e extraordinar din toate punctele de vedere, dar această experiență începe să intre în ceață. Nu spun că e prea mult pentru mine. Doar că m-am săturat. Sweet Boy va deveni sigur un personaj în viitoarea mea carte.

Cred că acum îmi doresc mai mult ca niciodată să mă caute. Să renunț la el mi-e atât de greu... Nu știu ce simte el, abia începusem să-i pătrund în suflet. Sper să mai pot continua...

Blestemul meu e că m-am născut femeie. Îmi va trebui multă voință și ambiție pentru a realiza ce mi-am propus.

E o senzație extraordinară să te afli la un concert în aer liber. Nimeni nu mai ține cont de nimeni. Toată lumea se descarcă, e o frenezie totală.

Și totuși... Sweet Boy...

Mă duc să dorm. Aștept ziua de mâine cu nervii întinși la maxim. Se va produce dezastrul? Dacă da, măcar voi fi conștientă de faptul că am trăit ceva extraordinar, care nu cred că se va repeta.

13 OCTOMBRIE 2001, DIMINEAȚA

Acum situația mi se pare cât se poate de comică. N-aș vedea niciun motiv pentru care inevitabilul s-ar produce.

Depinde de cum vede el lucrurile...

21.45. N-a venit. Nici nu știu ce să mai zic. Am mare nevoie de el. O să vină mâine? Mai am o fărâmă de speranță. Dacă nu vine nici luni, e clar.

Am dormit cinci ore azi. De fapt, nici nu mi s-a părut că am dormit, n-am conștientizat afundarea mea în somn. Visele mi s-au părut halucinații intense, obositoare, epuizante. Trebuie să fi fost tare extenuată atât fizic, cât și sufletește.

Vreau să scriu un roman despre relația mea cu Sweet Boy. Pentru asta însă trebuie să sufăr. Și totuși, există aici un paradox. Am nevoie de el. Decât să-l pierd, mai bine aș suferi lângă el. Și totuși, aici nu e vorba de iubire, e altceva. Nu găsesc cuvântul.

E ceva mult mai mult. Când nu sunt lângă el, când nu-l simt lângă mine, nici măcar cu gândul, mă simt sfâșiată în două. Simt că pic în normalitate, viața asta obișnuită mă înghite.

Îmi amintesc cum a fost atunci, când a venit într-o miercuri la liceu. Eram tare fericită. Era atât de frumos. Și eu eram atât de iritată. Lumina zilei normaliza relația noastră, era una ca toate celelalte. Întâlnirile noastre de la și după apusul soarelui erau (de ce vorbesc oare la trecut?) fascinante, pline de farmec. E ca și cum ai vorbi cu ochii închiși unui om aflat tot cu ochii închiși. Amândoi sunteți nespuse de vulnerabili și,

rotodată, în siguranță. Cauți în interior tot ce ai de spus, în cele mai ascunse locuri, și le scoți la iveală fără teama de confesiune.

Dar în miercuria aceea am avut impresia că este altă persoană. Nici nu știam ce să-i vorbesc.

A doua oară când ne-am întâlnit în timpul zilei (tot într-o miercuri), n-a mai fost la fel. Veneam de la liceu cu Ștorfy și Ion și l-am întâlnit în fața blocului lui, unde m-a și sărutat, și am fost puțin contrariată, pentru că era și o vecină pe bancă. N-am simțit starea aceea de neliniște, de iritare. Mi s-a părut ceva obișnuit. De atunci încolo mi-a fost chiar puțin teamă ca nu cumva să mă fi plictisit.

Dar acum, când s-a produs acest incident, mi-e frică mai mult ca oricând, deși mai am oarecare speranță. Tot ce sper e să fi însemnat ceva pentru el, ca să poată trece peste acea întâmplare. Aș vrea să continuăm... Dar să-i propun eu asta pentru a doua oară, să-l caut eu pentru a treia oară... De asta m-am săturat. Să vină singur.

În după-amiaza asta am visat că niște câini mușcau dintr-o fetiță, și ciudat e că pe mine mă durea.

De ce mă lovește realitatea? De ce mă doare? Am considerat că sunt călită deja. Dar nu cred că voi fi vreodată. Nimeni nu e. Sunt atâtea fețe ale realității. Nu ai cum să le înfrunți pe toate, nu-i adevărat că înveți din greșeli. Niciodată nu înveți. Le repeți.

„Ți se pare ciudat că te țin de mână?“ mi-a spus SB odată. Acest contact fizic mi s-a părut o profanare în acel moment. Pe viitor, l-aș vedea ca pe o contopire.

Aș vrea să fi trăit în trecut... Nu aparțin acestei lumi. Încerc, mă amăgesc, într-un final doare. Nu mă înțelege nimeni. Bad Boy chiar a râs. Oricum, cu el a fost o pierdere de timp. Aparțineam fiecare altei lumi, oricât ne-am fi străduit, ar fi fost un eșec. A recunoscut în cele din urmă că sunt „prea bună pentru el, prea inteligentă și prea finuță“, că nu credea el că o să aibă norocul ăsta de a întâlni o astfel de fată. Pentru asta a renunțat la mine.

Dar nu m-a durut deloc, ca dovadă că nu a însemnat nimic pentru mine. Mă agățasem de el pentru că nu voiam să rămân singură. Singurătatea e moarte lentă.

Pentru azi destul. Să vedem ce va fi mâine. Am de învățat un capitol la istorie. Am luni lucrare. Mi-e silă de școală, mă simt legată de mâini și de picioare, mă simt exilată într-un loc care-mi ucide talentul încet, încet.

Măcar dacă aș fi putut învăța numai ce-mi doresc.

E 2 noaptea. Sunt prea obosită ca să mai fiu tristă.

14 OCTOMBRIE 2001

23.30. Mă contrazic singură. Dacă până acum obișnuiam să neg crearea unei lumi personale, interioare, pentru a nu fi rănită prea rău de realitate, îmi dau seama, după cum am mai spus, că omului nu i-a mai rămas decât visul. Este o bună metodă de apărare visarea, afundarea în cele mai ascunse colțuri ale sufletului, doar că, folosită în mod abuziv, devine o armă mortală, o sinucidere.

Știu că sunt prea plină de cicatrice.

Ieri după-amiază, când am dormit cinci ore, am descoperit ceva surprinzător. Toată oboseala, care din spirituală devenise fizică, acumulată în timpul săptămânii, mi s-a transmis în somn. Vedeți visul cu fetița. Și încă ceva. Nu eram conștientă că dorm, poate pentru că nu mă așezasem în pat cu gândul să dorm, doar să mă odihnesc puțin. Visele mi se păreau halucinații, trăiam în vis intens și dureros, totodată. M-am trezit amețită.

Îmi aduc aminte cum astă-vară mi s-a întâmplat exact inversul. Am visat că sunt urmărită de o vrăjitoare într-o casă cu multe camere, dar fără niciun posibil ascunziș. Când m-am trezit, eram epuizată fizic, picioarele îmi tremurau, amețeam, nu mai puteam să merg bine pe stradă. (M-am dus apoi să-mi fac poze pentru a-i trimite lui Danielle în America. Nu mi-a mai scris de atunci, cred că motivele sunt evidente. Bin Laden. Atacul terorist din septembrie, pe care l-am urmărit la televizor, împreună cu tati. Am văzut un avion intrând într-un turn, apoi un alt avion intrând în celălalt turn și am înțeles că s-a întâmplat ceva foarte grav. Pentru toți oamenii.)

M-am trezit azi la 10.20. La 10.30 eram în baie, abia terminasem să mă spăl pe dinți, când a sunat telefonul. Presimțeam că e SB. Am dat fuga în hol să răspund eu. Când i-am auzit vocea, m-am liniștit dintr-odată, toată teroarea mea s-a evaporat. Mi-a spus că are examene de dat. Era gata să rămână repetent, are patru restanțe din cauza absențelor, dar a intervenit pe lângă profesori și a aranjat să-l lase să dea examen. Am încercat să-l mai liniștesc.

— Lasă, o să fie bine. Te descurci tu, ești băiat deștept.

— Zici tu așa, fiindcă mă cunoști. Ești exact ca o mamă care își apără puiul!

— Ascultă-mă când îți spun. Ești deștept, doar ți-am spus cât de sinceră sunt.

N-a mai zis nimic. M-a întrebat apoi:

— Și... activități extrașcolare?

Am râs pe ascuns. Mi-am dat seama că nu știe nimic.

— Am fost vineri la concert.

— A, parcă am auzit eu că vorbeau despre asta niște fetițe într-un magazin.

De obicei, dimineața am vocea puțin răgușită.

— Hai c-am răgușit, nu mai pot să vorbesc.

Am încercat să râd.

— Păi ce-ai făcut? La cine-ai țipat?

— Nu ți-am zis? Am fost la concert.

A zis că mă sună mâine. *Yeab, right!*

Eram atât de împăcată când am pus receptorul jos. Peste cinci minute a sunat telefonul iar. Am lăsat-o pe mami să răspundă.

— Ce faci, dragă?

Era Bad Boy.

— Am fost cam nesimțit, nu te-am sunat.

— Bine că recunoști.

— Da. Dar nu știi, mă, mi-e silă rău. Am vrut să vin la tine la liceu, dar...

— Ți-a fost silă.

— Da!

Râdea.